EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI 2001/84/EY, annettu 27 päivänä syyskuuta 2001, alkuperäisen taideteoksen tekijän oikeudesta jälleenmyyntikorvaukseen

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 95 artiklan,

ottavat huomioon komission ehdotuksen ([1]),

ottavat huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ([2]),

noudattavat perustamissopimuksen 251 artiklassa määrättyä menettelyä ([3]) ja ottavat huomioon sovittelukomitean 6 päivänä kesäkuuta 2001 hyväksymän yhteisen tekstin,

sekä katsovat seuraavaa:

(1) Tekijänoikeuden alalla oikeus jälleenmyyntikorvaukseen on alkuperäisen kuvataideteoksen tekijälle kuuluva henkilökohtainen ja luovuttamaton oikeus saada taloudellista hyötyä kyseisen teoksen toistuvasta jälleenmyynnistä.

(2) Oikeus jälleenmyyntikorvaukseen on luonteeltaan taloudellinen oikeus, jonka ansiosta taideteoksen tekijä voi saada korvausta teoksen toistuvista luovutuksista. Oikeus jälleenmyyntikorvaukseen koskee varsinaista teosta eli sitä ilmaisuvälinettä, johon suojattu teos sisältyy.

(3) Oikeudella jälleenmyyntikorvaukseen pyritään takaamaan, että kuvataideteosten tekijät saavat osuuden alkuperäisten taideteostensa taloudellisesta menestyksestä. Tämä lähentäisi osaltaan kuvataideteosten tekijöiden taloudellista tilannetta niiden muiden luovien taiteilijoiden taloudelliseen asemaan, jotka hyötyvät teostensa toistuvasta käytöstä.

(4) Oikeus jälleenmyyntikorvaukseen on tekijänoikeuden erottamaton osa ja olennainen tekijöille kuuluva oikeus. Tällaisen oikeuden säätäminen kaikissa jäsenvaltioissa vastaa tarpeeseen taata teosten luojille riittävä ja yhtenäinen suojan taso.

(5) Perustamissopimuksen 151 artiklan 4 kohdan mukaan yhteisö ottaa kulttuuriin liittyvät näkökohdat huomioon perustamissopimuksen muiden määräysten mukaisessa toiminnassaan.

(6) Kirjallisten ja taiteellisten teosten suojaamisesta tehdyn Bernin yleissopimuksen perusteella oikeutta jälleenmyyntikorvaukseen voidaan vaatia ainoastaan, jos tekijän oman maan lainsäädännössä myönnetään tällainen suoja. Oikeus jälleenmyyntikorvaukseen on siten valinnainen ja sitä koskee vastavuoroisuuden sääntö. Perustamissopimuksen 12 artiklassa määrätyn syrjimättömyysperiaatteen soveltamista koskevasta yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä, kuten yhdistetyissä asioissa C-92/92 ja C-326/92, Phil Collins ym. 20 päivänä lokakuuta 1993 annetussa tuomiossa ([4]) seuraa, ettei kansallisiin säännöksiin, joihin sisältyy vastavuoroisuuslausekkeita, voida vedota oman maan tekijöille taattujen oikeuksien kieltämiseksi muiden jäsenvaltioiden kansalaisilta. Tällaisten säännösten soveltaminen yhteisössä on vastoin tasa-arvoisen kohtelun periaatetta, jonka perusteena on kaiken kansalaisuuteen perustuvan syrjinnän kieltäminen.

(7) Modernin taiteen ja nykytaiteen yhteisön markkinat kansainvälistyvät nykyään entistä nopeammin uuden talouden vaikutuksesta samalla, kun vain harvojen Euroopan unionin ulkopuolisten valtioiden lainsäädännössä tunnustetaan oikeus jälleenmyyntikorvaukseen. Euroopan yhteisön olisi sen vuoksi erittäin tärkeää aloittaa ulkosuhteiden alalla neuvottelut Bernin yleissopimuksen 14 b artiklan saattamisesta sitovaksi.

(8) Koska markkinat ovat kansainvälistyneet ja koska useat jäsenvaltiot eivät tunnusta oikeutta jälleenmyyntikorvaukseen ja tämän oikeuden tunnustaneiden jäsenvaltioiden asiaa koskevat säännökset poikkeavat toisistaan, on erittäin tärkeää antaa oikeuden voimaantuloa ja sen aineellista sisältöä koskevat siirtymäkauden säännökset, joilla yhteisön markkinoiden kilpailukyky säilytetään.

(9) Useimpien jäsenvaltioiden lainsäädännössä säädetään nykyisin oikeudesta jälleenmyyntikorvaukseen. Olemassa olevassa lainsäädännössä on erilaisia piirteitä, erityisesti siinä tarkoitettujen teosten, korvaukseen oikeutettujen henkilöiden, sovellettavien prosenttiosuuksien, korvaukseen oikeuttavien myyntitapahtumien sekä korvauksen laskentaperusteiden osalta. Tällaisen oikeuden soveltamisella tai soveltamatta jättämisellä on huomattava vaikutus sisämarkkinoiden kilpailuympäristön kannalta, koska jälleenmyyntikorvausoikeuteen perustuvan maksuvelvollisuuden olemassaolo on seikka, joka jokaisen taideteoksen myyntiä harkitsevan henkilön on otettava huomioon. Siksi tämä oikeus on eräs niistä tekijöistä, jotka osaltaan johtavat kilpailun vääristymiseen sekä myynnin siirtymiseen muualle yhteisössä.

(10) Nämä erot jälleenmyyntikorvausta koskevan oikeuden voimassaolon ja sen soveltamisen osalta jäsenvaltioissa vaikuttavat suoraan kielteisesti perustamissopimuksen 14 artiklan mukaiseen sisämarkkinoiden moitteettomaan toimintaan taideteosten osalta. Tällaisessa tilanteessa asianomaisena oikeusperustana on Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 95 artikla.

([1]) EYVL C 178, 21.6.1996, s. 16 ja EYVL C 125, 23.4.1998, s. 8.
([2]) EYVL C 75, 10.3.1997, s. 17.
([3]) Euroopan parlamentin lausunto, annettu 9. huhtikuuta 1997 (EYVL C 132, 28.4.1997, s. 88), vahvistettu 27. lokakuuta 1999, neuvoston yhteinen kanta, vahvistettu 19. kesäkuuta 2000 (EYVL C 300, 20.10.2000, s. 1), ja Euroopan parlamentin päätös, tehty 13. joulukuuta 2000 (EYVL C 232, 17.8.2001, s. 173). Euroopan parlamentin päätös, tehty 3. heinäkuuta 2001, ja neuvoston päätös, tehty 19. heinäkuuta 2001.
([4]) Kok. 1993, s. I-5145.

(11) Perustamissopimuksessa määriteltyihin yhteisön tavoitteisiin sisältyy perustan luominen Euroopan kansojen yhä läheisemmälle liitolle, yhteisöön kuuluvien valtioiden välisten suhteiden lähentäminen sekä niiden taloudellisen ja sosiaalisen edistyksen turvaaminen yhteisellä toiminnalla poistamalla Eurooppaa jakavat raja-aidat. Tämän saavuttamiseksi perustamissopimuksessa määrätään sisämarkkinoiden luomisesta, mikä edellyttää tavaroiden vapaan liikkuvuuden esteiden poistamista, palvelujen tarjoamisen vapautta ja sijoittautumisvapautta sekä sellaisen järjestelmän luomista, jolla taataan, ettei kilpailu yhteismarkkinoilla vääristy. Jälleenmyyntikorvausta koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön yhdenmukaistaminen vaikuttaa osaltaan näiden tavoitteiden toteutumiseen.

(12) Jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta — yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste 17 päivänä toukokuuta 1977 annetussa kuudennessa neuvoston direktiivissä 77/388/ETY ([1]) otetaan asteittain käyttöön yhteisön verotusjärjestelmä, jota sovelletaan muun muassa taideesineisiin. Verotusta koskevat toimenpiteet eivät yksinään riitä takaamaan taidemarkkinoiden yhtenäistä toimintaa. Tämä tavoite voidaan saavuttaa ainoastaan yhdenmukaistamalla jälleenmyyntikorvausta koskevaa lainsäädäntöä.

(13) Olemassa olevat lainsäädännön erot olisi poistettava silloin, kun ne vääristävät sisämarkkinoiden toimintaa, ja tällaisten uusien erojen syntyminen olisi estettävä. Sen sijaan ei ole tarpeen poistaa sellaisia eroja tai estää sellaisten erojen syntymistä, joiden ei voida olettaa vahingoittavan sisämarkkinoiden toimintaa.

(14) Vääristymättömät kilpailuolosuhteet ovat sisämarkkinoiden moitteettoman toiminnan edellytys. Erot jälleenmyyntikorvausta koskevissa kansallisissa säännöksissä aiheuttavat kilpailun vääristymistä ja myynnin siirtymistä muualle yhteisössä sekä johtavat taiteilijoiden eriarvoiseen kohteluun sen mukaan, missä heidän töitään myydään. Asialla on näin ollen rajat ylittäviä ulottuvuuksia, joita ei voida riittävän hyvin säännellä jäsenvaltioiden toimin. Yhteisön toimimattomuus olisi ristiriidassa sen perustamissopimuksen vaatimuksen kanssa, että kilpailun vääristyminen ja eriarvoinen kohtelu on oikaistava.

(15) Ottaen huomioon kansallisten säännösten erojen laajuus, jäsenvaltioiden lainsäädännön eroihin on tarpeen puuttua yhdenmukaistamistoimin aloilla, joilla nämä erot saattavat aiheuttaa tai ylläpitää vääristyneitä kilpailuolosuhteita. Ei kuitenkaan ole tarpeen yhdenmukaistaa jälleenmyyntikorvausta koskevien jäsenvaltioiden lakien kaikkia säännöksiä, ja kansallisen päätäntävallan säilyttämiseksi mahdollisimman laajana riittää, että yhdenmukaistetaan ne jäsenvaltioiden säännökset, jotka välittömimmin vaikuttavat sisämarkkinoiden toimintaan.

(16) Tämä direktiivi on näin ollen kokonaisuudessaan perustamissopimuksen 5 artiklassa määrättyjen toissijaisuus- ja suhteellisuusperiaatteiden mukainen.

(17) Tekijänoikeuden suoja-aika on voimassa 70 vuotta tekijän kuoleman jälkeen tekijänoikeuden ja tiettyjen lähioikeuksien suojan voimassaoloajan yhdenmukaistamisesta 29 päivänä lokakuuta 1993 annetun neuvoston direktiivin 93/98/ETY ([2]) mukaisesti. Oikeudelle jälleenmyyntikorvaukseen olisi säädettävä samanpituinen voimassaoloaika. Näin ollen ainoastaan modernin ja nykytaiteen alkuperäisteokset voivat kuulua kyseisen oikeuden soveltamisalaan. Jotta kuitenkin ne jäsenvaltiot, jotka eivät tämän direktiivin antamishetkellä sovella oikeutta jälleenmyyntikorvaukseen, voisivat sisällyttää kyseisen oikeuden oikeusjärjestelmiinsä, ja lisäksi jotta mainittujen jäsenvaltioiden taloudelliset toimijat voisivat mukautua asteittain edellä mainittuun oikeuteen menettämättä taloudellista kannattavuuttaan, asianomaisilla jäsenvaltioilla pitäisi olla oikeus rajoitettuun siirtymäkauteen, jonka aikana ne voivat halutessaan olla soveltamatta oikeutta jälleenmyyntikorvaukseen taiteilijan kuoleman jälkeen tämän oikeudenomistajiin.

(18) Jälleenmyyntikorvausta koskevan oikeuden soveltamisalaa olisi laajennettava siten, että se kattaa kaiken jälleenmyynnin lukuun ottamatta suoraan yksityishenkilönä toimivien henkilöiden välisiä myyntejä, joihin ei osallistu taidemarkkinoiden ammattilaisia. Tätä oikeutta ei pitäisi laajentaa tapauksiin, joissa jälleenmyynti tapahtuu yksityishenkilöltä voittoa tuottamattomille, yleisölle avoinna oleville museoille. Jotta voitaisiin ottaa huomioon sellaisten taidegallerioiden erityistilanne, jotka hankkivat teoksia suoraan tekijöiltä, jäsenvaltioiden olisi voitava vapauttaa jälleenmyyntikorvauksesta jälleenmyynti, joka tapahtuu kolmen vuoden kuluessa teosten hankkimisesta. Myös taiteilijan edut olisi otettava huomioon rajoittamalla tämä vapautus koskemaan vain sellaista jälleenmyyntiä, jossa jälleenmyyntihinta on enintään 10 000 euroa.

(19) On tarpeen selventää, että tällä direktiivillä aikaansaatua yhdenmukaistamista ei sovelleta kirjailijoiden eikä säveltäjien alkuperäisiin käsikirjoituksiin.

(20) Olisi annettava tehokkaat säännökset, jotka perustuvat kansallisella tasolla oikeudesta jälleenmyyntikorvaukseen jo saatuihin kokemuksiin. On aiheellista laskea jälleenmyyntikorvaus prosenttiosuutena myyntihinnasta eikä teosten lisäarvon perusteella, jos niiden alkuperäinen arvo on noussut.

(21) Jälleenmyyntikorvauksen piiriin kuuluvat taideteosryhmät olisi yhdenmukaistettava.

([1]) EYVL L 145, 13.6.1977, s. 1, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 1999/85/EY (EYVL L 277, 28.10.1999, s. 34).

([2]) EYVL L 290, 24.11.1993, s. 9.

(22) Korvauksen perimättä jättämisellä silloin, kun myynti tapahtuu vähimmäishintaa alhaisemmalla hinnalla, voidaan välttää perimis- ja hallinnointikuluja, jotka ovat suhteettomia verrattuna taiteilijan saamaan etuun. Toissijaisuusperiaatteen mukaisesti jäsenvaltioiden olisi kuitenkin voitava asettaa yhteisön vähimmäishintaa alhaisempia kansallisia vähimmäishintoja uusien taiteilijoiden etujen edistämiseksi. Tämän poikkeuksen myöntämisellä ei korvausmäärien pienuuden takia todennäköisesti ole merkittävää vaikutusta sisämarkkinoiden moitteettomaan toimintaan.

(23) Jäsenvaltioiden säätämät jälleenmyyntikorvauksen prosenttiosuudet eroavat tällä hetkellä huomattavasti toisistaan. Modernin tai nykytaiteen taideteosten sisämarkkinoiden tehokas toiminta edellyttää yhtenäisten prosenttiosuuksien vahvistamista mahdollisimman laajalti.

(24) Alkuperäisten taideteosten markkinoilla vallitsevien erilaisten etujen yhteensovittamiseksi olisi toivottavaa luoda hintaluokittain asteittain alenevien prosenttiosuuksien asteikko. On tärkeää minimoida myynnin toisaalle siirtymisen ja jälleenmyyntikorvauksia koskevan yhteisön lainsäädännön kiertämisen riski.

(25) Pääsääntöisesti myyjä olisi vastuussa korvauksen maksamisesta. Jäsenvaltioille olisi annettava mahdollisuus säätää tätä periaatetta koskevista poikkeuksista siltä osin kuin on kyse velvollisuudesta suorittaa korvaus. Myyjä on se henkilö tai yritys, jonka nimissä myynti tapahtuu.

(26) Olisi säädettävä mahdollisuudesta mukauttaa vähimmäishintoja ja prosenttiosuuksia tietyin väliajoin. Tätä varten on aiheellista antaa komission tehtäväksi laatia määräajoin kertomuksia siitä, miten oikeutta jälleenmyyntikorvaukseen käytännössä sovelletaan jäsenvaltioissa ja mitkä ovat sen vaikutukset yhteisön taidemarkkinoihin, sekä tarvittaessa tehdä ehdotuksia tämän direktiivin tarkistamisesta.

(27) Korvauksiin oikeutetut henkilöt olisi määriteltävä ottaen aiheellisella tavalla huomioon toissijaisuusperiaate. Tässä direktiivissä ei ole aiheellista puuttua jäsenvaltioiden perintöoikeuteen. Tekijänoikeuden haltijan oikeudenomistajilla on kuitenkin oltava täysi oikeus jälleenmyyntikorvaukseen tekijän kuoleman jälkeen viimeistään sen jälkeen, kun edellä tarkoitettu siirtymäkausi on päättynyt.

(28) Jäsenvaltioiden tehtävänä on säännellä jälleenmyyntikorvausoikeuden käyttöä ja erityisesti sen hallinnointia. Yhtenä mahdollisuutena tässä on, että hallinnosta vastaa yhteinen perintää hoitava järjestö. Jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että perintää hoitava järjestö toimii avoimesti ja tehokkaasti. Jäsenvaltioiden on myös varmistettava, että niille tekijöille, jotka ovat muiden jäsenvaltioiden kansalaisia, tulevat korvausmäärät peritään ja tuloutetaan heille. Tällä direktiivillä ei rajoiteta korvauksien perimistä ja tulouttamista koskevia jäsenvaltioiden järjestelyjä.

(29) Oikeus jälleenmyyntikorvaukseen olisi rajoitettava koskemaan yhteisön kansalaisia ja sellaisia ulkomaalaisia tekijöitä, joiden kotimaassa tällainen suoja myönnetään tekijöille, jotka ovat jäsenvaltioiden kansalaisia. Jäsenvaltiolla olisi oltava mahdollisuus laajentaa oikeus jälleenmyyntikorvaukseen koskemaan ulkomaalaisia tekijöitä, joiden asuinpaikka on kyseisessä jäsenvaltiossa.

(30) Olisi luotava asianmukaiset menettelyt myyntitapahtumien seuraamiseksi, jotta voitaisiin käytännössä varmistaa, että oikeutta jälleenmyyntikorvaukseen sovelletaan jäsenvaltioissa tehokkaasti. Tämä myös edellyttää, että tekijällä tai tekijän edustajalla on oikeus saada tarvittavat tiedot jälleenmyyntikorvauksen suorittamisesta vastuussa olevalta luonnolliselta henkilöltä tai oikeushenkilöltä. Jäsenvaltiot, jotka säätävät jälleenmyyntikorvausta koskevien oikeuksien yhteisestä hallinnoinnista, voivat lisäksi säätää, että ainoastaan yhteisestä hallinnoinnista vastuussa olevat elimet ovat oikeutettuja saamaan tietoja,

OVAT ANTANEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

I LUKU

SOVELTAMISALA

1 artikla

Jälleenmyyntikorvausta koskevan oikeuden sisältö

1. Jäsenvaltioiden on säädettävä, että alkuperäisen taideteoksen tekijällä on luovuttamaton oikeus, josta ei voida luopua edes etukäteen, saada jälleenmyyntikorvauksena osuus teoksen sellaisesta jälleenmyynnistä saaduista hinnoista, joka tapahtuu sen jälkeen, kun tekijä on luovuttanut teoksensa ensimmäisen kerran.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettua oikeutta sovelletaan kaikkeen jälleenmyyntiin, johon osallistuu myyjinä, ostajina tai välittäjinä taidemarkkinoiden ammattilaisia, kuten huutokauppakamareita, taidegallerioita sekä taidekauppiaita yleensä.

3. Jäsenvaltiot voivat säätää, että 1 kohdassa tarkoitettua oikeutta ei sovelleta jälleenmyyntiin, jossa myyjä on hankkinut teoksen suoraan tekijältä vähemmän kuin kolme vuotta ennen tätä jälleenmyyntiä ja joissa jälleenmyyntihinta on enintään 10 000 euroa.

4. Korvauksen suorittamisesta on vastuussa myyjä. Jäsenvaltiot voivat säätää, että 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuista luonnollisista henkilöistä tai oikeushenkilöistä joku muu kuin myyjä on yksin tai yhdessä myyjän kanssa velvollinen maksamaan korvauksen.

2 artikla

Taideteokset, joita oikeus jälleenmyyntikorvaukseen koskee

1. Tässä direktiivissä 'alkuperäisellä taideteoksella' tarkoitetaan kuvataideteoksia, kuten tauluja, kollaaseja, maalauksia, piirustuksia, kaiverruksia, kuparipiirroksia, litografioita, veistoksia, tekstiilitaidetta, keramiikkaa, lasiteoksia ja valokuvia, jos ne ovat taiteilijan luomia tai jos ne ovat alkuperäisinä taideteoksina pidettäviä kopioita.

2. Tämän direktiivin alaan kuuluvien taideteosten kopioita, jotka taiteilija on itse tehnyt tai jotka on tehty hänen luvallaan ja joita on rajoitettu määrä, pidetään tässä direktiivissä alkuperäisinä taideteoksina. Tällaiset kopiot ovat yleensä taiteilijan numeroimia, signeeraamia tai muulla tavoin alkuperäisiksi merkitsemiä.

II LUKU

ERITYISET SÄÄNNÖKSET

3 artikla

Vähimmäishinta

1. Jäsenvaltioiden tehtävänä on vahvistaa vähimmäismyyntihinta, josta alkaen 1 artiklassa tarkoitetusta myynnistä maksetaan jälleenmyyntikorvaus.

2. Vähimmäismyyntihinta ei saa missään tapauksessa olla suurempi kuin 3 000 euroa.

4 artikla

Korvausosuudet

1. Edellä 1 artiklassa tarkoitettu korvaus vahvistetaan seuraavien prosenttiosuuksien mukaisesti:

a) 4 prosenttia siitä osasta myyntihintaa, joka on enintään 50 000 euroa;

b) 3 prosenttia siitä osasta myyntihintaa, joka on 50 000,01—200 000 euroa;

c) 1 prosentti siitä osasta myyntihintaa, joka on 200 000,01—350 000 euroa;

d) 0,5 prosenttia siitä osasta myyntihintaa, joka on 350 000,01—500 000 euroa;

e) 0,25 prosenttia siitä osasta myyntihintaa, joka on yli 500 000 euroa.

Korvauksen kokonaismäärä saa kuitenkin olla enintään 12 500 euroa.

2. Poiketen siitä, mitä 1 kohdassa säädetään, jäsenvaltiot voivat soveltaa 5 prosentin korvausosuutta 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettuun myyntihinnan osuuteen.

3. Jos vahvistettu vähimmäismyyntihinta on vähemmän kuin 3 000 euroa, jäsenvaltion on myös vahvistettava alle 3 000 euron myyntihintaan sovellettava korvausosuus, jonka on oltava vähintään 4 prosenttia.

5 artikla

Laskentaperuste

Edellä 3 ja 4 artiklassa tarkoitetut myyntihinnat ovat verottomia hintoja.

6 artikla

Jälleenmyyntikorvaukseen oikeutetut

1. Edellä 1 artiklassa tarkoitettu korvaus on maksettava teoksen tekijälle ja, jollei 8 artiklan 2 kohdasta muuta johdu, tekijän kuoleman jälkeen hänen oikeudenomistajilleen.

2. Jäsenvaltiot voivat säätää 1 artiklassa tarkoitetun korvauksen pakollisesta tai vapaaehtoisesta yhteisestä hallinnoinnista.

7 artikla

Kolmansien maiden kansalaisten oikeus jälleenmyyntikorvaukseen

1. Jäsenvaltioiden on säädettävä, että tekijöillä, jotka ovat kolmansien maiden kansalaisia ja, jollei 8 artiklan 2 kohdasta muuta johdu, heidän oikeudenomistajillaan on oikeus jälleenmyyntikorvaukseen tämän direktiivin sekä kyseisen jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti ainoastaan siinä tapauksessa, että sen maan lainsäädännössä, jonka kansalaisia tekijä tai hänen oikeudenomistajansa ovat, myönnetään jäsenvaltioista oleville tekijöille ja heidän oikeudenomistajilleen oikeus jälleenmyyntikorvaukseen kyseisessä maassa.

2. Komissio julkaisee jäsenvaltioiden toimittamien tietojen pohjalta mahdollisimman pian alustavan luettelon niistä kolmansista maista, jotka täyttävät 1 kohdassa säädetyn ehdon. Luettelo on pidettävä ajan tasalla.

3. Siltä osin kuin on kyse oikeudesta jälleenmyyntikorvaukseen jäsenvaltiot voivat kohdella tekijöitä, jotka eivät ole jäsenvaltioiden kansalaisia mutta joiden asuinpaikka on kyseisessä jäsenvaltiossa, samalla tavoin kuin omia kansalaisiaan.

8 artikla

Jälleenmyyntikorvausta koskevan oikeuden voimassaoloaika

1. Oikeus jälleenmyyntikorvaukseen on suojattu direktiivin 93/98/ETY 1 artiklassa määritellyn ajan.

2. Poiketen siitä, mitä 1 kohdassa säädetään, ne jäsenvaltiot, joissa oikeutta jälleenmyyntikorvaukseen ei sovelleta [13 artiklassa tarkoitettuna voimaantulopäivänä], eivät viimeistään 1 päivänä tammikuuta 2010 päättyvänä määräaikana ole velvollisia soveltamaan oikeutta jälleenmyyntikorvaukseen taiteilijan kuoleman jälkeen tämän oikeudenomistajiin.

3. Jäsenvaltio, johon 2 kohtaa sovelletaan, voi tarvittaessa saada enintään kaksi vuotta lisää aikaa, jotta sen taloudelliset toimijat voisivat mukautua asteittain jälleenmyyntikorvausjärjestelmään taloudellisen elinkelpoisuutensa säilyttäen, ennen kuin ne ovat velvollisia soveltamaan oikeutta jälleenmyyntikorvaukseen taiteilijan kuoleman jälkeen tämän oikeudenomistajiin. Kyseisen jäsenvaltion on viimeistään 12 kuukautta ennen 2 kohdassa tarkoitetun ajanjakson päättymistä annettava asiasta komissiolle ilmoitus perusteluineen, jotta komissio voi asiaankuuluvia tahoja kuultuaan antaa lausunnon kolmen kuukauden kuluessa tiedon saamisesta. Jollei jäsenvaltio noudata komission lausuntoa, sen on ilmoitettava siitä komissiolle kuukauden kuluessa ja perusteltava päätöksensä. Jäsenvaltion ilmoitus perusteluineen ja komission lausunto julkaistaan *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* ja toimitetaan Euroopan parlamentille.

4. Jos kansainväliset neuvottelut jälleenmyyntikorvausta koskevan oikeuden laajentamisesta kansainväliselle tasolle saadaan tuloksellisesti päätökseen 8 artiklan 2 ja 3 kohdassa tarkoitetuissa määräajoissa, komissio tekee aiheelliset ehdotukset.

9 artikla

Oikeus saada tietoja

Jäsenvaltioiden on säädettävä, että 6 artiklan nojalla korvaukseen oikeutetut henkilöt voivat kolmen vuoden ajan jälleenmyynnistä vaatia 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuilta taidemarkkinoiden ammattilaisilta jälleenmyyntiin liittyvien korvausten suorittamisen turvaamiseksi tarvittavat tiedot.

III LUKU

LOPPUSÄÄNNÖKSET

10 artikla

Ajallinen soveltaminen

Tätä direktiiviä sovelletaan kaikkiin 2 artiklassa määriteltyihin alkuperäisiin taideteoksiin, jotka 1 päivänä tammikuuta 2006 ovat edelleen tekijänoikeutta koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön suojaamia tai jotka kyseisenä päivänä täyttävät tämän direktiivin säännösten mukaisen suojan edellytykset.

11 artikla

Tarkistaminen

1. Komissio antaa Euroopan parlamentille, neuvostolle sekä talous- ja sosiaalikomitealle viimeistään 1 päivänä tammikuuta 2009 ja sen jälkeen joka neljäs vuosi kertomuksen tämän direktiivin soveltamisesta ja vaikutuksista kiinnittäen erityistä huomiota modernin ja nykytaiteen yhteisön markkinoiden kilpailukykyyn ja varsinkin yhteisön asemaan suhteessa niihin merkitseviin markkinoihin, joilla ei sovelleta oikeutta jälleenmyyntikorvaukseen, sekä taiteen luomisen tukemiseen ja jäsenvaltioiden hallinnointimenettelyihin. Komissio tarkastelee erityisesti direktiivin vaikutuksia sisämarkkinoihin sekä jälleenmyyntikorvausta koskevan oikeuden käyttöönoton vaikutuksia niissä jäsenvaltioissa, jotka eivät soveltaneet kyseistä oikeutta kansallisessa lainsäädännössään ennen tämän direktiivin voimaantuloa. Komissio tekee tarvittaessa ehdotuksia vähimmäismyyntihinnan ja korvausosuuden osuuden mukauttamisesta alalla tapahtuvan kehityksen huomioon ottamiseksi, 4 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua enimmäismäärää koskevia ehdotuksia sekä muita tämän direktiivin vaikutusten tehostamiseksi tarpeellisina pitämiään ehdotuksia.

2. Perustetaan yhteyskomitea. Se muodostuu jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten edustajista. Sen puheenjohtajana toimii komission edustaja, ja se kokoontuu joko puheenjohtajan aloitteesta tai jäsenvaltion valtuuskunnan pyynnöstä.

3. Komitean tehtävänä on:

— järjestää neuvotteluja kaikista tämän direktiivin soveltamisesta aiheutuvista kysymyksistä,

— helpottaa komission ja jäsenvaltioiden välistä tiedonvaihtoa merkitsevistä muutoksista yhteisön taidemarkkinoilla.

12 artikla

Täytäntöönpano

1. Jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan ennen 1 päivää tammikuuta 2006. Niiden on ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä tarkoitetuista kysymyksistä antamansa kansalliset säännökset komissiolle.

13 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan päivänä, jona se julkaistaan *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.

14 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Brysselissä 27 päivänä syyskuuta 2001.

Euroopan parlamentin puolesta	*Neuvoston puolesta*
Puhemies	*Puheenjohtaja*
N. FONTAINE	C. PICQUÉ